

שלנו יש בהם פסול לינה, שהוא "פסולו בגופו", ומצד זה יש לשורפם למחרת מיד].

ומדייק מכאן רב חסדא שקרבן אשר חל שינוי במעמדו – אינו ראוי לשמו החדש אלא אם כן יעקרו ממנו את שמו הקודם.

שהרי קרבן פסח זה שמתו בעליו לפני שחיטה, שוב אינו יכול להקרב בקרבן פסח, אלא רק בקרבן שלמים.

ואילו היו שוחטים את הפסח הזה לשם שלמים, היה נעקר ממנו שם פסח והיה קרב בתורת שלמים. אבל עתה, שלא עקרו ממנו את שם קרבן פסח, הרי למרות ששוב אינו עומד לפסח אלא לשלמים, הרי הוא נפסל בפסול הגוף, של פסח ששחטו שלא למנויו, ומכח פסול זה הוא נשרף מיד.

וכך הקשה רב חסדא: **אי אמרת בשלמא** שאף על גב שסתמו הוא עומד עתה להקרב שלמים, בכל זאת **בעי עקירה משם פסח**, הרי **האי** זה שלא נעקר, עדיין קרבן **פסח הוא**.

וכיון שהוא קרבן פסח **דלית ליה בעלים** – הוה ליה "פסולו בגופו", **ואמטו לחכי**, ולכן שפיר **ישרף מיד**, בלא צורך בעיבור צורה בלינת לילה.

אלא, **אי אמרת לא בעי עקירה**, ומשעה שמתו בעליו, שאינו יכול להקרב כקרבן פסח, הרי בסתמו הוא כבר עומד להקרב שלמים בלי צורך בעקירה – **מרישא**, מזמן שמתו בעליו, הוה ליה כבר קרבן **שלמים**.

ואם כן, **פסולו של קרבן זה** – **משום מאי** הוא? והרי אינו פסולו בגופו, שהרי נשחט

כקרבן שלמים, ושוב אין בו פסול של קרבן פסח שמתו בעליו.

אלא **פסולו משום דבר אחר** הוא, שאינו פסול הגוף, משום **דקא שחיט ליה לקרבן השלמים אחר תמיד של בין הערביים** [שזהו זמן הקרבת הפסח, ואילו שאר הקרבנות חייבים להביאם לפני התמיד].

ואם כן, שפסולו אינו בגופו – **עיבור צורה בעי**! שצריכים להלינו כדי שתשנה צורת הבשר, ומשהלינו אותו יש בו פסול הגוף של לינה.

דתניא: זה הכלל: כל שפסולו בגופו – ישרף מיד. ואם פסולו **בדם** וכגון שנשפך, או **בבעלים**, כגון שמתו בעליו של קרבן פסח [או נטמא] לאחר שחיטתו – **תעובר צורתו, ויצא לבית השריפה**.

וכאן, אם תאמר שאינו צריך עקירה הרי אין פסולו בגופו, ומדוע ישרף מיד, עוד לפני עיבור צורתו?

אלא, מכח קושיה זו יש להוכיח שרב אמר את דבריו בצורה אחרת.

ולכן, **לא תימא** בדברי רב "אשם שניתק לרעה ושחטו סתם – **כשר לשום עולה**".

אלא אימא שכך אמר רב: אשם שניתק לרעה, אם **שחטו לשום עולה** – **כשר**, לפי שעקר ממנו בשחיטתו לשום עולה את שם האשם.

ומכאן יש לדייק דיוק הפוך ממה שדייקנו לפי הגירסא הקודמת: